

*Itsenäisyyspäivä 6.12.2012
- Kiitos isänmaasta
Liturgia & saarna: Panu Partanen
Musikki: Suvi Sievänen, Toivakan Puhaltajat
Suntio: Seppo Soininen*

Joh. 8:31-36

Niille juutalaisille, jotka uskoivat häneen, Jeesus sanoi: "Jos te pysytte uskollisina minun sanalleni, te olette todella opetuslapsiani. Te opitte tuntemaan totuuden, ja totuus tekee teistä vapaita." He vastasivat hänelle: "Me olemme Abrahamin jälkeläisiä, emme me ole koskaan olleet kenenkään orjia. Kuinka voit sanoa, että meistä tulee vapaita?" Jeesus vastasi: "Totisesti, totisesti: jokainen, joka tekee syntiä, on synnin orja. Orja ei pysy talossa ikuisesti, mutta poika pysyy. Jos Poika vapauttaa teidät, te olette todella vapaita."

"Emme me ole koskaan olleet kenenkään orjia. Kuinka voit sanoa, että meistä tulee vapaita?"

Näin huudahtivat juutalaiset Jeesukselle. He pitivät itseään vapaina hengellisesti, vaikka heidän oma maansa olikin roomalaisten miehittämä. Aabrahamin jälkeläisinä he olivat oikeutetusti vapauden lapsia. Vapaus oli heille ylpeyden asia. Kenenkään orjiksi he eivät ruvenneet. Niinpä Jeesuksen lausuma *"totuus tekee teistä vapaita"* ei tarjonnut heille mitään uutta – hehän olivat jo vapaita! Ihmetellen he kysyivätkin opettajaltaan: *"Kuinka voit sanoa, että meistä tulee vapaita?"*

Jeesuksen sanat ovat yhä ajankohtaisia. Ne ovat sitä myös meille vapaan Suomen kansalaisille. Meidänkin maamme on ollut miehitysvaltojen alla, mutta kansallamme on ollut aina luja vapaudentahto. Sisäinen itsemääräämisoikeus on säilytetty sorronkin alla. Orjiksi ei ole ryhdytty, vaikka kuinka siihen on pakotettu. Finlandia-hymnin sanat kertovat tästä sisukkaasta taistelusta ja siitä ylpeydestä, jonka vapaus on kansallemme tuonut: *"Oi nouse, Suomi, näytit maailmalle sa että karkoitit orjuuden ja ettet taipunut sa sorron alle, on aamus' alkanut, synnyinmaa."*

Orjuus karkoitettiin, sorron alle ei taivuttu. Olemme vapaita ja siksi juhlimme tänään maamme 95. itsenäisyyspäivää. On ehdottomasti juhlan, kiitoksen ja ilon päivä. Mutta päästäkö Jeesus meitä näin helpolla?

Jeesus sanoo: *"Jos te pysytte uskollisina minun sanalleni, te olette todella opetuslapsiani. Te opitte tuntemaan totuuden, ja totuus tekee teistä vapaita."*

Miten me tähän sanaan reagoimme? Luulenpa, että luontaisesti ajattelemme samalla tavoin kuin Jeesuksen aikalaiskuulijat. Ihmettelemme koko ajatusta: *"Mehän olemme jo täällä Suomessa vapaita, emme kenenkään orjia! Kuinka joku voi sanoa, että meistä tehtäisiin vapaita?!"*

Kohtaamme tässä ongelman ytimen. Ytimen, joka ei ole muuttunut miksiäkään vuosituhansien kuluessa. Luulemme yhä harhaisesti olevamme täysin vapaita. Emme näe sitä sisäistä orjuutta, joka meitä uhkaa. Emme ymmärrä niitä kahleitamme, joita mielessämme kannamme. Ja kun emme huomaa, että olemme tosiasiallisesti orjia, emme osaa kaivata vapauttajaa. Arkisemmin voisi sanoa, ettei tule lähdettyä lääkärille, kun ei tiedä olevansa sairas. *"Kaikki on hyvin, olen vapaa ja terve!"* – näin sanovalle on hankala tarjota hengellistä parannuslääkettä. Vaikea on Jeesuksen tuoda itseään tällaiseen sydämeen, josta ei mitään puutu. Jeesus tahtoo tuoda totuuden, todellisen vapauden ja pelastuksen ilon, mutta jos mäiskäisee sielunsa portit kiinni, niin paha on Hyvän Paimenen tulla sisälle. Valitettavan moni suomalainenkin harrastaa tätä suljettujen ovien taktiikkaa. Vaikka kauppojen ovet ovat syystäkin nyt kiinni, niin sydänten ovien tulisi olla sepposen selällään armon sanomalle. Presidentin linnan ovet eivät ole niitä ainoita ovia, joita tänään kolkutellaan. Koputus kuuluu paljon lähempää, omasta sisimmässämme. Jeesushan se siellä kolkuttaa ja pyytää kohteliaasti päästä sisään: *"Minä seison ovella ja kolkutan. Jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, minä tulen hänen luokseen, ja me aterioimme yhdessä, minä ja hän"* (Ilm. 3:20).

Elävä kristitty lähtee liikkeelle tunnustuksesta, ettei hän ole tässä maailmassa koskaan täysin vapaa. Orjuuskaan ei näyttäisi olevan lakannut, sitä löytyy edelleenkin moneen lähtöön: on TV-orjuutta, Internet-orjuuta, huumeorjuutta, velkaorjuutta, tapaorjuutta, suvaitsemattomuuden orjuutta, kiireen orjuutta jne. Toiset orjuuden muodot ovat näkyvämpiä, toiset vähemmän – kaikki tyynni pohjimmiltaan samaa. Jokainen meistä löytää itsensä tästä pitkästä listasta, se on varmaa. Jos orjuuden kellot eivät heti soi, raaputtelepa vähän pintaasi, huomaat piirteitä kyllä itsessäsi. Vanha aatami, langennut luontomme, se siellä vilkuttelee. Joudumme myöntämään Paavalin tavoin: *”Minä sitä vastoin olen turmeltunut ihminen, synnin orjaksi myyty”* (Rm. 7:14). Huomaamme oman erheellisyytemme siinä, ettemme kykene tekemään niitä asioita, joita haluaisimme. Pahimmillaan aiheutamme vahinkoa, vaikka alkuperäinen ajatuksemme olisi ollut hyvä. Paavali jatkaa kohtikäyvästi: *”En edes ymmärrä, mitä teen: en tee sitä, mitä tahdon, vaan sitä, mitä vihaan. Tahtoisin kyllä tehdä oikein, mutta en pysty siihen. En tee sitä hyvää, mitä tahdon, vaan sitä pahaa, mitä en tahdo. Mutta jos teen sitä, mitä en tahdo, en tee sitä enää itse, vaan sen tekee minussa asuva synti”* (Rm. 7:15,18-20).

Tämän kaiken myöntäminen ei ole helppoa. Mutta se on ainoa tie todelliseen vapauteen. Ulkoinen vapaus on valtavan tärkeä asia, mutta sisäinen monin verroin tärkeämpi. Jopa miehitetyssä maassa voidaan kokea sisäistä vapautta, jos on tarpeeksi uskoa, toivoa ja rakkautta. Se on vapauden jaloin muoto. Tämän omistamiseen tarvitsemme välttämättä Jumalan Poikaa. Kristityn ei tarvitse jäädä synnintuleen makaamaan, vaan hän voi nousta armahdettuna ylös. Saa olla mikä on, vikoineenkin. Tämä yksin siitä syystä, että Jumalan Poika on meidät vapauttanut. Orja ei voi vapauttaa itseään tai toista orjaa, vaan siihen on oltava talon isännän valtuudet. Näillä valtuuksilla Jeesus Kristus on lunastanut meille ikuisen vapauden: *”Totisesti, totisesti: jokainen, joka tekee syntiä, on synnin orja. Orja ei pysy talossa ikuisesti, mutta poika pysyy. Jos Poika vapauttaa teidät, te olette todella vapaita.”*

”Kun on kunnolla kuopassa, niin ei pääse eteenpäin, ei taaksepäin, ei sivuille. Silloin voi katsoa vain ylöspäin.”

Tämä armeijamaailmasta kuultu lausahdus olkoon ohjenuoramme. Monenmoista kuoppaa tulemme jatkossakin kohtaamaan itsenäisenä Suomena ja sen kansalaisina. Aika usein voi olla siunauksena, että joutuu pieneen tai vähän suurempaan kuoppaan. Silloin kaatoa näkökenttä kaikelta turhulta. Kuopasta kun ei näe väsynein silmin kuin ylöspäin, tai vaan armoon ja kirkkauteen. Se on suunta, josta apua kannattaa aina odottaa. Se on oikea suunta, ikuisen elämän suunta ja lopullisen isänmaamme suunta. Sinne tähyillessään saa elämän vaikeuksien riuduttama, joskus orjuuttamakin, kuulla Herran vapauttavat sanat: *”Älä pelkää. Minä olen lunastanut sinut. Minä olen sinut nimeltä kutsunut, sinä olet minun”* (Jes. 43:1).